

Sonu (vzburjena vstane): Veš, kraljica, kaj to pomeni? — Tvojo neizogibno smrt, ako prideš nepoklicana pred kralja! (Sede.)

Edisa: Gospa, opusti to misel! Našlo se bo drugo sredstvo, da prekrižamo Amanu črni naklep.

Ester: Svetuj mi, Edisa, kaj drugega? — Ne moreš? — ne veš kaj boljšega? — Glej, ne preostaja mi nič drugega. — Ali se spominjaš, kaj mi je svetovala nedavno Tori? — Naj posnemam ju naško Judito, naj stopim pred kralja in ga prosim, da brani Izraelov rod krivic, ki se mu gode. — In sedaj, ko mu preti največja krivica, smrt, naj varujem

svoje življenje, zapravim pa pri tem življenje tisočev svojih rojakov? — In kaj mi je rekел Mardohej? — Ester, nikar ne misli, da rešiš svoje življenje, ker si v kraljevi palači! — Ako namreč sedaj molčiš, bodo Judje rešeni morebiti na kak drug način, ti pa in hiša tvojega očeta bosta pokončana. — In kdo ve, nisi li zato dospela do kraljevske časti, da si pravljena za ta čas?

Tori (se vzdigne): Kraljica, jaz pojdem s teboj!

Edisa in Sonu: Medve tudi, dovoli, da umrjeva s teboj! (Vse tri pri teh besedah padejo k nogam Esteri, ki si z rokami zakrije obraz.) (Konec.)

(Zagrinjalo pade.)

V zgodnjem jutru.

Zložil Vekoslav Remec.

Murnovemu spominu.

Še v snu globokem
zemlja spi,
nad njo še meglă
gosta bdi.

In v sanjah polje
šepeta
od koprnenja
trepeta:

Da skoraj prišla
bi pomlad
in prišel kmet bi
je zorat! . . .

Jaz grem po stezi
sam in tih,
poln želj in misli
jutranjih.

Poslušam polja
skrit šepet —
bogve zakaj jaz
nisem kmet?

Čez polja bogata . . .

Zložil G. Koritnik.

Čez polja bogata, čez poljane zlate
moje pesmi tiho odhajajo v svate,
svečane z nadami v krilu zelenem,
popasane z mečem v bridkosti izkaljenem.

Oči so njih blisk, njih dih je svoboda,
v brezkončnost razlita od svoda do svoda,
razpaljene grudi, od solnca ožgane,
boré se na vetru kot hrast sred poljane!

Od solnca do solnca se klic njih razliva,
njih moč je ljubezen in misel živa,
njih up je bodočnost, ki misli in hoče,
ki v noči ne pada in v boli ne joče!

